

Szabó Magda:
Szigliget

A palló nád között vezet,
csepp utca vízre ki,
szálkás korlát kínálkozik,
meg ne szédüljön valaki,
amint a deszkán áthalad,
s kilép a napozó tutajra,
mert ki a tájjal szembenéz,
annak elzsibbad térde-talpa,
hisz a boldogságos Öböl
egy csorbult türkisz csésze alja,
s a macskahátú habokat,
melyek oldalát verdesik,
a horizonton messzelátó,
kiváncsi vulkánok lesik,
fejükön csúcsos, rőt süveg,
szőlők, erdők hónuk alatt,
gömbölyü talpaik szelíd
présnyomó kádon állanak.

A kád körül falu. A házak
nád üstökén a gólyapár
lesi a forduló időt,
s a villogó bogycsók előtt
egy csepp bajusz jár vattatalpon,
egy kis fenevad őgyeleg,
cirmos gerincén szürke láng,
s a késhegy résű zöld szemek
gömbölyű hátán nap remeg.
A lúdak a csorgó alatt
rázzák hersegő szárnyukat,
narancs csőrükből gyöngy perreg,
s ott lenn a jegenyék megett,
kristálytorkú, apró ebek
járják a táncot önmagukkal,
viháncolnak tű fogsorukkal,
s hol a patak kiszélesül,
rengetik roppant tőgyüket
a méltóságos tehének.

És két oldalt, s hátad mögött,
előtted és fejed fölött
az a villogó valami,
az nem az ég,
nem oxigén
és nitrogén,
lengő gázszővedék,
hogyan volna ég ilyen feszes, kemény,
ily színeváltozó, mint odafenn,
hol domború, hol homorú,
hogyan káprázik a szem,
hogyan volna ég így ismerős,
és ilyen idegen?

S mintha mutatná, méhe csupa bőség,
halat dobál fel villogva a mélység,
s a part mentén – csikós, kezes lovon –
pányvát hajít a sikló a habon,
és nesztelen siklik futó nyomába
a vizipók parányi korcsolyája.
Feszeng a hínár, itt van ő is,
lábujjra áll, kikandikál,
s les a gyanútlan tó felett
a hamvas útonálló, a sirály.

S amott a sás,
csupa suhogás, susogás
meg surrogás,
levelen lovagol a béka,
s a nádas tündér ivadéka,
a három színt játszó sziporka,
merev, Bizánc szemű boszorka,
a szitakötő messze tűnik,
légre írja titkos betűit,
hogyan lélegzeted elakad,
mikorra megfejtí agyad
a semmire írt szöveget,
a kárbunkulus szavakat.

Fenn tűz, a nap tüze,
lenn víz, a tó vize,
köröskörül a lég lehellete.
És hogy mind a négy meglegyen,
te vagy a negyedik elem;
tapogasd végig testedet,
húsod, csontod csak átmenet.
Mint a lábatlan ebihal,
formád is más formát takar;
három testvéred elfogad,
te is viseld el önmagad,
ki por leszel,
viseld el, hogy a föld te vagy.

Roggy térdre! Bámuld az öbölt!
Lásd, sajnál. Pára futja el szemét.
Elhagytad az ólom nyarat,
a város iszonyú lehelletét,
mi kinnal bontja fáradt levelét,
három együgyű virágcsereped,
ablakodat, min egy kockányi ég
csúfolja meg keserű szemedet.
Három testvéred néz feléd,
s a mindenség, ki gyermekének vállal,
s erőt ad neked, nyomorult,
hogyan megbékélj egyszer már a halállal.